

Никола Вапцаров

Песен

Във гората – враг стаен.
Във гората мрак и изстрел.
Той лежи, лежи ранен
и през тъпа болка мисли:

„Право стреля. Ще умра –
във гърдите ме улучи.
Свърна в гъстата гора
и избяга като куче.

Старата не ще изтрай.
Либето... ще ме прежали.
Ще прежали, то се знай,
но другарите – едва ли.

Тя смъртта ми, е добра.
И не жаля своята младост,
ала исках да умра
някаго на барикада...

Мислех, с песен... но беда –
право стреля и улучи.
Ех, да имаше вода,
а то в сух валог се случи...

Поолекна ми... така...
може би ще оживея?...
Някъде шуми река
и вода, вода се лее...

Някъде картечен лай...
Песни... нещо ме удари...
Дай вода! Вода ми дай!
Падам... дръжте се, другари!...“

Във гората – враг стаен.
Във гората – мрак и изстрел.
Той сега е вцепенен
и не чувства, и не мисли.

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11412>]